

Andrzej Kudła, Czesław Lasota

Wrocław - Sołtysowice

Informator Archeologiczny : badania 5, 281-282

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WIENIA, pow. Łomża

Pracownia Archeologiczno-Konserwa-
torska P.P. PKZ Oddział w Warszawie

Badania prowadził mgr Krzysztof Janiszewski. Finansował WKZ w Białymstoku. Piąty sezon badań. Zamek średniowieczny, nowożytny i grodzisko wczesnośredniowieczne /XII - XVII w./

Prace archeologiczne w Wiźnie zamknęły pięcioletni cykl badawczy wsiółki zamkowej. Ostatni sezon prac został przeznaczony na dokończenie eksploracji wykopu z roku 1970.

Ustalono funkcję i chronologię muru kamiennie-ceglanoego występującego po wewnętrznej stronie średniowiecznego wału obronnego. Był to mur obronny z początku XVI w. Uchwycone również styk wału drewniano-siemnego z dziedzińcem zamkowym i stwierdzono, że wał w tym miejscu był wykonany z siemi, drewna i kamieni. W trakcie kilku sezonów badawczych uzyskane przekrój przez wał północny Góry Zamkowej i określone kolejne fazy rozwoju fortyfikacji od XII do XVI w. Z uwagi na intensywną orkę, która niszczy warstwy kulturowe, postuluje się w dalszym ciągu wyłączenie terenu spod uprawy.

WROCLAW-SOLMYSOWICE

Instytut Historii Architektury
Sztuki i Techniki Politechniki
Wrocławskiej

Badania prowadzili Andrzej Kudła i mgr Czesław Lasota. Finansował MKZ we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Grodzisko średniowieczne, budynek nowożytny.

Obiekt położony jest w odległości 100 m na północ od Szkoły Podstawowej, w dolinie rzeki Widawy. W dotychczasowej literaturze uchodził za trójdzielny. W wyniku badań stwierdzono, iż składa się jedynie z dwóch części. Część północną rysuje się w terenie w postaci stożkowego nasypu, założonego na planie oszerokąta. Ze wszystkich stron otacza go fosa, przy czym od południa jest ona wspólna z rowem broniącym dostępu do drugiego osłenu. Ten zaś w stosunku do otaczającego go terenu podniesiony jest nieznacznie.

W celu rozpoznania treści zabytkowej grodziska w obrębie czło-
nu północnego założono wykop, o wymiarach 15 x 1,80. Został on popro-
wadzony od centrum stożka do krawędzi fosy. Stwierdzono trzy fazy za-
budowy. Najniżej wystąpił fragment przysionia budynku drewnianego,

który posadowiono na nasypie o wysokości 1 m. Jeszcze w średniowieczu na jego miejscu został wzniesiony budynek mурowany z cegły, a teren wokół nowej budowli podniesiono o dalsze 1,5 m. Zabudowa grodu ulega likwidacji w okresie nowożytnym. W XIX w. na szczyście tak uformowanego stożka powstało założenie parkowe.²

ZABRZE-MIKULCZYCE
Stanowisko 6

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Katowicach, Muzeum w Zabrzu

Badania prowadził mgr W. Pierzyna. Prowadziła Towarzystwo Miłośników Zabrza.³
Drugi sezon badań. Gród /XIII-IV w./⁴

Obiekt usytuowany jest w odległości 250 m na SW od gmachu dyrekcji PGR "Mikulczyce". Od strony wschodniej gród otaczała głęboka fosa, z pozostałych kierunków naturalną przeszkodą były trudne do przebycia bagna. W przeciągu dwóch sezonów badawczych wykopami od I-VI zdeklarane przebadano znaczną część obiektu.⁵

Centralną partię plateau należała warstwa spalenizny /polepa, węgle drzewne, swęgłone fragmenty bierwien/ resztek której w przybliżeniu określili powierzchnię zabudowy mieszkalnej i gospodarczej. Poniżej warstwą spalenizny, a granicą zbeosa, koncentrycznie do krzywizny plateau układała się czarna warstwa. Wydobyte z niej zabytki to ceramika oraz sześć grołów bełtów krusz, datujących warstwę na XIII-IV w.⁶

Wykopem II i V przecięte zbeose stożka oraz fosę w dwóch miejscach. Dne uformowane nieckowate należały na głębokości 1 m od współczesnej powierzchni. Namulony charakter wskazuje, iż wypełniona była wodą, zasilaną z otaczających gród mokradeł. Jedne ze zboczy fosy, przed nadmiernym rozmyciem, zabezpieczono pokąśnymi głazami. Przejście z pobliskiego płaskowyzu na teren grodu zabezpieczała fosa o szerokości 2 m i głębokości 1 m. Wydobyty materiał z wypełniska fosy reprezentuje wyłącznie ceramikę z przewagą polewaną.⁷

W wykopie VI pod średniowieczną warstwą na głębokości 0,70 m w przemieszanej ziemi /będącej prawdopodobnie warstwą wypiętrzającą stożek/ znaleziono szereg krzemieni, wśród których największą ilość stanowiły wióry krzemienne, rdzenie. Tylko niewielki procent wydobytych krzemieni wykazuje ślady retuszu. Brak w materiale przewodnich form utrudnia określenie przynależności chronologicznej, ale obecność w najbliższym sąsiedztwie stanowisk mesolitycznych nie wyklucza ewentualności, iż odkryte krzemienie pochodzą właśnie z tego okresu.⁸